

мисля, каза той, че отечеството нѣма да ме осжди, азъ изпѣлнихъ дълга си като войникъ до край“.

„Азъ желая“ — продължи той — „да прѣдамъ своята сабя томува, съ когото днесъ се сражавахъ. Османъ-Паша тихо въздъхна и мълчаливо прѣдаде своето завѣтно оржие на Генералъ Ганецки“.

Тъкмо въ това врѣме вѣстиятъ се при Османъ-Паша и Генералитѣ Скобелеви, баща и синъ, които сж били командировани отъ Великия Князь Главнокомандующъ за да поематъ управлението на града и капитулиралата Плѣвенска армия.

Чутовниятъ славянски рицаръ М. Д. Скобелевъ, билъ е назначенъ за воененъ Губернаторъ на Плѣвенъ включително и цѣлия районъ съ укрѣпленія; а на по-стария Н. Д. Скобелевъ възложено бѣ да наблюдава за реда при прѣдаването на армията. Двамата руски пълководци влѣзоха въ „караулката“, запознаха се съ Османъ-Паша, комуто „бѣлиятъ генералъ“ отъ по-рано билъ познатъ съ своитѣ величави дѣла.

Послѣдва интересенъ разговоръ. М. Скобелевъ, посредствомъ прѣводчика каза на Османъ-Паша: „всѣки човѣкъ по природа малко много е завистливъ, и азъ като войникъ, завиждамъ Ви, за гдѣто тѣй много заслужихте прѣдъ своето отечество съ задържането ни на цѣли четири мѣсеца подъ Плѣвенъ“.

Османъ-Паша поблагодари генерала по единъ твърдѣ достоенъ, величавъ начинъ, и съ една скромна усмивка отговори:

— Генерале, Вие, макаръ тѣй още младъ на години, но успѣхте достойно да покажете своитѣ отличителни способности на бойното поле — увѣренъ съмъ, че ако не азъ, то може би моитѣ си-